

Czy Państwo Członkowskie lub władze lokalne Państwa Członkowskiego obliczając wynagrodzenie pracowników kontraktowych służby publicznej musi uwzględnić okres zatrudnienia w określonych podmiotach w Szwajcarii, porównywalnych do wymienionych w § 41 ust. 2 Tiroler Landesvertragsbedienstetengesetz (ustawa kraju związkowego Tyrol o pracownikach kontraktowych służby publicznej) (względnie w § 26 ust. 2 Vertragsbedienstetengesetzes z roku 1948 — ustawy o pracownikach kontraktowych służby publicznej) **w całości**, czy też Porozumienie między Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi a Konfederacją Szwajcarską w sprawie swobodnego przepływu pracowników (Dz.U. 2002 L 114/16), w szczególności artykuł 9 ust. 1 załącznika I tego porozumienia należy interpretować w ten sposób, że dopuszczalne jest **ograniczenie zaliczenia** okresu zatrudnienia pracowników do okresu zatrudnienia **po wejściu w życie** porozumienia w dniu 1 czerwca 2002 r.?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Arbetsdomstolen (Szwecja) z dnia 15 września 2005 r. w sprawie Laval un Partneri Ltd przeciwko Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundet avdelning 1 Byggettan i Svenska Elektrikerförbundet

(Sprawa C-341/05)

(2005/C 281/18)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 19 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Arbetsdomstolen (Szwecja) z dnia 15 września 2005 r. w sprawie Laval un Partneri Ltd przeciwko Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundet avdelning 1 Byggettan i Svenska Elektrikerförbundet.

Arbetsdomstolen (Szwecja) zwraca się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na stepujące pytania:

1) Czy próba zmuszenia przez organizacje związkowe, za pomocą akcji protestacyjnej w postaci blokady, zagranicznego usługodawcy do zawarcia w państwie przyjmującym układu zbiorowego w zakresie warunków pracy i zatrudnienia tego rodzaju, jak przedstawiony w powyżej wspomnianym orzeczeniu Arbetsdomstolen, jest zgodna z zasadami Traktatu WE dotyczącymi swobody świadczenia usług i zakazu wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz z dyrektywą 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, jeżeli w państwie przyjmującym ustawodawstwo stanowiące

transpozycję tej dyrektywy nie zawiera wyraźnych norm dotyczących określania warunków pracy i zatrudnienia w układach zbiorowych?

2) Szwedzka ustawa „Medbestämmandelagen” zakazuje organizacji związkowej podejmowania akcji protestacyjnych skierowanych przeciwko stosowaniu układu zbiorowego zawartego między innymi partnerami społecznymi. Zakaz ten stosuje się jednak, zgodnie ze szczególnym przepisem stanowiącym część ustawy zwanej „lex Britannia”, wyłącznie do podjętych przez organizację związkową akcji protestacyjnych związanych z warunkami pracy, do których Medbestämmandelagen znajduje bezpośrednie zastosowanie, co w praktyce oznacza, że zakaz ten nie ma zastosowania do akcji skierowanych przeciwko przedsiębiorstwom zagranicznym wykonującym czasowo działalność w Szwecji przy pomocy własnego personelu. Czy zasady Traktatu WE dotyczące swobody świadczenia usług i zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz dyrektywa 96/71 stoją na przeszkodzie stosowaniu tej ostatniej reguły — która łącznie z pozostałymi przepisami lex Britannia powoduje, że w praktyce szwedzkie układy zbiorowe znajdują zastosowanie i mają pierwszeństwo przed zawartymi wcześniej zagranicznymi układami zbiorowymi — w stosunku do akcji protestacyjnej w postaci blokady podjętej przez szwedzkie organizacje związkowe przeciwko usługodawcy działającemu czasowo w Szwecji?

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-342/05)

(2005/C 281/19)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 19 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. van Beeka i I Koskinena, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 12 ust. 1 i art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ poprzez regularne zezwalanie na polowanie na wilki z naruszeniem odstępstw przewidzianych w art. 16 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 16 dyrektywy 92/43/EWG wprowadza odstępstwo od systemu ścisłej ochrony przewidzianego w art. 12 i nast., tym samym powinien on być interpretowany w sposób ścisły. Ustęp pierwszy tego artykułu przewiduje dwie przesłanki wprowadzenia odstępstwa na podstawie lit. a)-e). W pierwszej kolejności odstępstwo nie powinno szkodzić zachowaniu populacji danych gatunków we właściwym stanie ochrony w ich naturalnym zasięgu. Po drugie, odstępstwo może mieć miejsce, gdy brak jest innego zadowalającego rozwiązania.

Biorąc pod uwagę to, że stan ochrony wilków w Finlandii nie jest korzystny, że istnieją inne alternatywne rozwiązania oraz że zezwolenia na polowania na wilki są wydawane regularnie, przy czym nie wykazano we właściwy sposób związku z osobnikami powodującymi znaczne szkody, udzielanie zezwoleń na polowania na wilki w Finlandii następuje w proporcjach, które przekraczają to, co zostało przewidziane warunkami znajdującymi się w art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

(¹) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory Dz.U. L 206, z 22 czerwca 1992 r., str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-343/05)

(2005/C 281/20)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 19 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Pignataro Nolin i M. Huttunena, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu WE i dyrektywy 2001/37/WE (¹) ze względu na to, że:

nie zadbała, by Wyspy Alandzkie przetransponowały art. 8a dyrektywy 89/622/EWG, dodany do niej przez dyrektywę 92/41/EWG, a którego treść zawarta jest obecnie w art. 8 dyrektywy 2001/37/WE oraz

nie zadbała, by zakaz sprzedaży tytoniu do żucia, zawarty w ww. przepisach wspólnotowych, był przestrzegany na statkach zarejestrowanych w Finlandii;

- 2) obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W załączniku II do dyrektywy 2001/37/WE wymieniona jest dyrektywa 92/41/EWG oraz termin jej transpozycji do prawa krajowego, tj. dzień 1 lipca 1992 r. W przypadku Finlandii termin transpozycji stanowiła data wejścia Finlandii do UE, tj. dzień 1 stycznia 1995 r., choć należy zauważyć, że na podstawie Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym obowiązek stosowania się do tej dyrektywy ciążył na niej już od dnia 1 stycznia 1994 r.

(¹) Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194 z 18 lipca 2001 r., str. 26).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (w składzie jednego sędziego) z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 Joël De Bry przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 2005 r.

(Sprawa C-344/05 P)

(2005/C 281/21)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Lidię Lozano Palacios i Hannesa Kraemera, pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (w składzie jednego sędziego) z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 Joël De Bry przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie, uwzględniając żądania pozwanego w pierwszej instancji i w związku z tym oddalenie skargi w sprawie T-157/04;